

Arrest

nr. 167 323 van 10 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VAN HOECKE, die loco advocaat R. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 7 augustus 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Op 5 september 2013, met kennisgeving op 19 november 2013, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt:

De eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.08.2013 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2001 te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 19.05.2011, op 22.05.2012 en op 14.11.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

De advocaat van betrokkene verwijst ook meermaals naar verschillende arresten van de Raad van State en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens omdat de situatie van de betrokkene gelijkaardig zou zijn aan de situatie waarin deze arresten zijn geveld. Het is echter aan de verzoeker om deze overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er geen tegenindicaties zouden zijn (zoals overtredingen, crimineel gedrag, e.a.) dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij duurzaam lokaal verankerd zou zijn, dat hij tal van inspanningen zou geleverd hebben om zich in België te handhaven, dat hij Nederlands zou spreken, dat hij alhier vrienden zou hebben, dat hij verschillende getuigenverklaringen kan voorleggen, dat hij werklustig zou zijn, dat hij intens op zoek naar een job is, dat hij een nieuwe kandidaat-werkgever gevonden heeft, dat hij een arbeidscontract met de firma BVBA Daems kan voorleggen, dat hij ingeburgerd zou zijn in onze maatschappij, dat hij bereid zou zijn om zich bij te scholen in knelpuntsectoren en dat hij verschillende attesten kan voorleggen waaruit deze integratie moet blijken - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Tot slot; indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.”

Op 5 september 2013, met kennisgeving op 19 november 2013 geeft de verwerende partij een inreisverbod. Dit is tweede bestreden beslissing die luidt:

“Aan de heer,

*Naam, voornaam: (...)
nationaliteit: Marokko*

wordt een inreisverbod voor 3 (drie) jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 14.11.2012

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

X 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16.10.2012, aan betrokkene betekend op 14.11.2012

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene na het betekenen van dit bevel, nog steeds geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 07.08.2013.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve werpt de Raad de exceptie van onontvankelijkheid op in zoverre het verzoekschrift twee beslissingen bestrijdt die geen verknochtheid vertonen.

2.2. De Raad merkt op dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft

waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekende partij vraagt in haar verzoekschrift om de beslissing van 5 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, te vernietigen evenals de beslissing houdende het inreisverbod van dezelfde datum. Zij geeft in haar verzoekschrift echter geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijdt.

In casu is de Raad van oordeel dat de thans voorliggende beslissingen, met name enerzijds de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en anderzijds het jegens de verzoekende partij getroffen inreisverbod op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

De eerste bestreden beslissing betreft de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het louter indienen van dergelijke aanvraag, met het oog op het verkrijgen van een voorlopige machtiging tot verblijf, heeft geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de betrokken aanvrager. Het indienen van dergelijke aanvraag, die in wezen een gunstmaatregel uitmaakt, verleent de verzoekende partij geen enkele garantie op een toekomstig verblijfsrecht noch verhindert zij dat ten aanzien van de verzoekende partij maatregelen worden genomen die tot doel hebben de illegale verblijfstoestand te beëindigen. De beslissing zelve waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt bevonden, heeft evenmin implicaties op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partij. Er wordt haar met dergelijke beslissing geen bestaand verblijfsrecht afgenomen noch wordt er een (zekere) kans op het verkrijgen van een verblijfsrecht ontnomen. De beslissing houdende de onontvankelijkheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt enkel de vaststelling in dat de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag niet heeft aangetoond dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevindt die haar verhinderen om haar aanvraag in te dienen via de reguliere weg, met name via de diplomatieke vertegenwoordiging in haar land van herkomst of het land waar zij gerechtigd is te verblijven. Met de desbetreffende onontvankelijkheidsbeslissing wordt geen enkele uitspraak gedaan, zij het in positieve dan wel in negatieve zin, omtrent de toekenning van een verblijfsmachtiging aan de verzoekende partij.

De eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, heeft dan ook geen enkele implicatie op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partij. Bijgevolg is er geen sprake van enige incidentie van de eventuele onwettigheid van het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag op de wettigheid van het aan de verzoekende partij opgelegde inreisverbod in toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Het opgelegde inreisverbod van zijn kant is gestoeld op het feit dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 oktober 2012, ter kennis gegeven op 14 november 2012 en vindt juridische grondslag in artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Ook hier dient te worden opgemerkt dat de eventuele onwettigheid van het

opgelegde inreisverbod geen implicaties kan hebben op de wettigheid van de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting wordt de kwestie van de samenhang tussen de onderscheiden bestreden beslissingen in het debat gebracht

In casu is de Raad dan ook van oordeel dat met één verzoekschrift verschillende beroepen werden ingesteld die echter een afzonderlijk onderzoek vergen.

Er is dan ook geen sprake van een voldoende samenhang tussen de onderscheiden bestreden beslissingen, zijnde de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis onontvankelijk wordt verklaard enerzijds en de tweede bestreden beslissing houdende het inreisverbod anderzijds.

Dienvolgens kan het beroep niet ontvankelijk verklaard worden voor de eerste bestreden beslissing.

In casu dient, zoals de advocaat van de verzoekende partij ook ter terechtzitting te kennen geeft, te worden geopteerd voor de ontvankelijkheid van het beroep wat het inreisverbod betreft. De verwerende partij voert hieromtrent ter terechtzitting geen betwisting.

Het beroep is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing. De middelen(onderdelen) die tegen de voornoemde beslissing worden aangevoerd, kunnen dan ook niet worden onderzocht.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het derde en enige middel, gericht tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, thans de bestreden beslissing genoemd, luidt:

- *“La violation des articles 9bis, 62, 7 4111 et 7 4/13 de la loi du 15 juillet 1980 sur l' accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers;*
- *La violation des articles 5 et 11 de la directive 2008/115/CE relative aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier ;*
- *La violation des articles 8 et 13 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales ;*
- *La violation de l'article 22 de la Constitution;*
- *La violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ;*
- *La violation des principes de bonne administration et de sécurité juridique et plus particulièrement du principe de minutie, de proportionnalité, de prudence et de précaution, du principe d'une saine gestion administrative qui veut que toute décision repose sur des motifs légitimes et légalement admissibles, du principe de motivation matérielle et du principe selon lequel l' administration doit statuer en tenant compte de l' ensemble des éléments de la cause ;*
- *L' erreur manifeste d' appréciation ;*
- *Du défaut de motivation ;*

EN CE QUE la décision attaquée interdit au requérant d'entrer sur le territoire belge et le territoire des Etats membres de l'espace Schengen pour une durée de 3 ans au motif qu'il n'a pas obtempéré à un ordre de quitter le territoire qui lui a été notifié le 14.11.2013 ;

Que sans doute à titre de motivation, la partie adverse déclare sommairement « Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis engediend op. 07.08.2013 »

ALORS QUE l'article 74111 de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que « la durée de l'interdiction est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum 3 ans, dans les cas suivants :

(. . .)

2° Lorsque 'une décision d'éloignement antérieure n 'a pas été exécutée

(. . .)

§2. (. . .)Le ministre au son délégué peut s 'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires »

Que l'article 74/13 stipule que « lors de la prise de la décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné »;

Que l'article 5 de la directive 2008/115/CE précise quant à lui :

Lorsqu'ils mettent en œuvre la présente directive, les États membres tiennent dûment compte:

a) de l'intérêt supérieur de l'enfant,

b) de la vie familiale,

c) de l'état de santé du ressortissant concerné d'un pays tiers, et respectent le principe de non-refoulement;

Que le requérant a fait valoir, dans le cadre de la demande d'autorisation de séjour en application de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 laquelle a été déclarée irrecevable, divers éléments ayant trait à sa situation personnelle ;

Que la partie adverse a l'obligation de démontrer qu'elle a tenu compte des éléments propres au dossier du demandeur telle que sa vie familiale pour déterminer la durée de l'interdiction d'entrée;

Que la fixation de la durée de l'interdiction d'entrée du requérant sur le territoire devait faire l'objet d'une motivation spécifique qui doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci ;

Que tel n'est manifestement pas le cas d'espèce;

Qu'il ne ressort pas de la motivation de la décision, que la partie défenderesse a pris en compte la vie familiale du requérant ;

Que le Conseil du Contentieux des Etrangers, a récemment considéré dans son arrêt n° 103 348 du 23 mai 2013 concernant une interdiction d'entrée sur le territoire:

« En l'espèce, le Conseil relève, à la lecture de la motivation de la décision attaquée, qu'il n'apparaît pas que la partie défenderesse ait pris en considération le droit à la vie privée et familiale et l'atteinte portée à ce droit en cas d'exécution de l'acte attaqué.

Ainsi, la décision attaquée fait référence à l'article 741 II, § 1er, alinéa 2, de la loi précitée du 15 décembre 1980 lequel précise que : « La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants:

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou; (. . .) ».

Or, l'alinéa 1er de cette même disposition stipule que « La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas ». L'article 741 III de la loi précitée ajoute même que « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ».

Toutefois, il n'apparaît aucunement que la partie défenderesse ait tenu compte du fait que le requérant vit depuis trois années en Belgique avec son oncle et sa tante et qu'il y a trouvé une certaine stabilité. Ces éléments ressortent à suffisance du dossier administratif. Dès lors, c'est à juste titre que le requérant a estimé que la motivation adoptée par la partie défenderesse était stéréotypée, insuffisante et inadéquate et que l'article 8 de la Convention européenne précitée avait été violé.

Le moyen unique est fondé et suffit à justifier l'annulation de la décision entreprise».

Que le 16 juillet 2013, il a également considéré :

"Le Conseil observe qu'il ressort du dossier administratif que la partie défenderesse ne pouvait ignorer que le requérant était le père de deux enfants belges avec lesquels il entretenait des contacts et qui le prénaient en charge en Belgique. Cette information ressort notamment de la demande d'autorisation de séjour en application de l'article 9bis de la Loi, qui a été déclarée irrecevable par la partie défenderesse en date du 12 novembre 2012.

S'il est vrai que la vie familiale du requérant avait été prise en considération par la partie défenderesse dans la motivation de cette dernière décision, laquelle a pu valablement estimer que cet élément ne constituait pas une circonstance exceptionnelle justifiant l'introduction de la demande en Belgique comme cela ressort de l'arrêt n° 106. 778 du 16 juillet 2013, le Conseil observe toutefois que l'argument essentiel de cette motivation - à savoir le caractère temporaire de la séparation du requérant et de ses enfants - est contredite par l'imposition ultérieure de l'interdiction d'entrée d'une durée de trois ans, qui fait partie de la décision dont l'annulation est demandée.

Or, il ne ressort ni du dossier administratif, ni de la décision querrelée, que la partie défenderesse ait pris en considération, à l'occasion de l'imposition de l'interdiction d'entrée, les éléments de vie familiale, invoqués par le requérant dont elle avait pourtant connaissance au moment de la prise de la décision entreprise.

A supposer même que la partie défenderesse ait pris en considération lesdits éléments, quod non a priori, il lui incombait en tout état de cause d'expliquer les raisons pour lesquelles ces éléments de vie familiale ne constituaient pas un obstacle à la délivrance de l'ordre de quitter le territoire avec

interdiction d'entrée incriminé, ou à tout le moins, pourquoi ces éléments de vie familiale n'ont pas été retenus fors du choix de la durée maximale pour l'interdiction

*' , 3
entree ».*

Que cette jurisprudence trouve encore écho dans un arrêt n°114 118 du 21 novembre 2013 du Conseil du Contentieux des étrangers ;

Qu'il y a lieu d'appliquer les principes dégagés par cette jurisprudence au cas d'espèce ;

Que la motivation de la décision attaquée est donc lacunaire et insuffisante;

Que la décision attaquée est donc manifestement illégale ;

DE TELLE SORTE QUE *l'acte attaqué doit être annulé et, entre-temps, suspendu."*

3.2. Betreffende dit middel stelt de verwerende partij:

"(...) Vooreerst stelt de verweerder vast dat verzoekende partij in de toelichting van het derde middel in gebreke blijft in te gaan op verschillende van de nochtans door haar opgeworpen schendingen.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door de verzoekende partij vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verweerder partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoekende partij slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verweerder op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoekende partij door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet - naar behoren - worden toegelicht, naar het oordeel van de verweerder om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Betreffende de vermeende schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat De verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R. v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verwerende partij vast dat de verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer de verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat zij van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

Verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Waar verzoekende partij zich beroept op een schending van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG laat verweerder gelden dat deze richtlijn geen directe werking heeft.

Immers, de bepalingen van deze richtlijn werden omgezet naar Belgisch recht door middel van de Wet van 19.01.2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot de opvang van asielzoekers (beide in werking getreden op 27.02.2012).

Verzoekende partij toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijn kan beroepen.

Los van de vraag naar de directe werking van deze bepalingen, merkt de verwerende partij nog op dat de door verzoekende partij opgeworpen bepaling geen motiveringsplicht bevat.

Het volstaat dan ook dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van de bestreden beslissing impliciet rekening heeft gehouden met de in voormelde bepaling opgesomde elementen waaronder het gezinsleven van de betrokken onderdaan van een derde land, en tevens het beginsel van non-refoulement heeft geëerbiedigd.

Artikel 74111 van de Vreemdelingenwet stipuleert het volgende:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° **indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.**

[2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]2

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid "

Ten overvloede verwijst verweerder nog naar de volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waaruit blijkt dat een inreisverbod afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat voldaan is aan de in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden (...)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij diende te worden betekend.

Zoals reeds aangegeven in antwoord op het tweede middel van verzoekende partij, werd een gezins- of privéleven door verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt. Er is dan ook geen beschermenswaardige relatie voorhanden die in aanmerking kan worden genomen om te besluiten tot een schending van artikel 8 EVRM.

In antwoord op de verder in het middel ontwikkelde concrete kritiek, laat verweerder gelden dat verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat de maximale termijn van het inreisverbod die aan verzoekende partij werd opgelegd, niet werd gemotiveerd.

Verweerder laat gelden dat uit de motieven van de bestreden beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie afdoende blijkt om welke reden werd besloten tot een inreisverbod van drie jaar, nu uit de stukken van het administratief dossier was gebleken dat aan verzoekende partij reeds eerder een bevel om het grondgebied te verlaten was betekend, zodoende dat conform artikel 74/11, §1, 2° Vreemdelingenwet werd vastgesteld dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

"In uitvoering van artikel 74111 § 1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is **de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:**

2° **Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan**" (vetschrift en onderlijning toegevoegd)

Gelet op het feit dat werd vastgesteld dat door verzoekende partij niet aan een vroegere terugkeerverplichting werd voldaan vermocht de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht te beslissen tot een inreisverbod van drie jaar. De bestreden beslissingen werden hieromtrent afdoende gemotiveerd:

De motivering dat 'niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan' heeft duidelijk betrekking op zowel het inreisverbod als de termijn van het inreisverbod.

In haar concrete kritiek verliest verzoekende partij kennelijk uit het oog dat de Vreemdelingenwet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris **geen discretionaire bevoegdheid** laat om te beslissen of al dan niet een inreisverbod van maximum drie jaar wordt toegekend of niet in de gevallen zoals voorzien onder 1° en 2° van dit tweede lid van § 1 van artikel 74/11 van de wet.

Integendeel wordt in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet expliciet gestipuleerd dat in de gevallen vermeld in het tweede lid de beslissing tot verwijdering **gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar**; in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt is er geen sprake van een mogelijkheid voor de gemachtigde van de Staatssecretaris om al dan niet een beslissing tot inreisverbod te nemen.

"Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen. die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde

Dit blijkt ook uit de voorbereidende werken, meer bepaald het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

(...)

(Parl. St. Kamer, 2011- 2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er specifieke omstandigheden waren om een kortere termijn te voorzien, noch dat er humanitaire redenen zijn om geen imeisverbod op te leggen.

De verwijzing naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is dan ook niet dienstig.

De gemachtigde van de Staatssecretaris besloot geheel terecht dat een imeisverbod van drie jaar aan verzoekende partij diende te worden opgelegd, op basis van de concrete beweegredenen die vermeld staan in de oorspronkelijk bestreden beslissing.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

De verzoekende partij ontkent in haar inleidend verzoekschrift niet dat zij heeft nagelaten om binnen de daartoe gestelde termijn een eerdere beslissing tot verwijdering uit te voeren, zodat de concrete motieven van het imeisverbod niet worden betwist. Verweerder laat dan ook gelden dat het opgelegde imeisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat 'niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan'."

3.3. Vooreerst wordt er opgemerkt dat met betrekking tot de bestreden beslissing de verzoekende partij niet op dienstige wijze de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan aanvoeren nu deze beslissing geen uitstaans heeft met de aanvraag gedaan in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en zich steunt op een andere feitelijke en juridische grondslag.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikelen 5 en 11 van de richtlijn 2008/115/EG moet worden opgemerkt dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. Zij kan derhalve de schending van genoemde bepalingen niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

De verzoekende partij voert evenwel aan dat geen rekening werd gehouden met de zorgvuldigheidsplicht en geen afdoende belangenafweging is geschied in het kader van artikel 8 EVRM. Zij wijst erop dat in het kader van de gedane aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de verwerende partij verschillende gegevens waren bekend gemaakt ter ondersteuning van haar privéleven en haar familiaal leven.

Er wordt op gewezen dat in casu de bestreden beslissing niet is genomen in toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Wel dient aangenomen te worden dat in toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet het vereist is rekening te houden met de specifieke omstandigheden van de zaak. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "*De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert"* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001,23).

Het rekening houden met de specifieke omstandigheden houdt niet noodzakelijkerwijze een motiveringsplicht in. Dergelijke motivatie kan ten titel van voorbeeld ook blijken uit motieven van een andere beslissing recent ervoor of samen met de bestreden beslissing ter kennis gegeven.

In casu verwijt de verzoekende partij op voldoende duidelijke wijze de verwerende partij niet afdoend rekening te hebben gehouden met haar familiaal leven bij het geven van het inreisverbod.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij aan de verwerende partij de volgende elementen meedeelde aangaande haar privé- en familiaal leven:

- verblijf van 12 jaren in België zodat al de duurzame en sociale bindingen in België plaatsgrijpen

- met verwijzing naar toegevoegde attesten blijkt dat verzoekende partij een schoonbroer regelmatig bezoekt, zus en broer van ouders van de verzoekende partij in België wonen alwaar zij verbleef tot 2004 en nog steeds veel verblijft onder meer voor de maaltijden, haar nicht en schoonbroer in België verblijven
- verzoekende partij verschillende sociale contacten heeft;

De beslissing die de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart, stelt met betrekking tot artikel 8 EVRM enkel het volgende: *“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.*

De advocaat van betrokkene verwijst ook meermaals naar verschillende arresten van de Raad van State en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens omdat de situatie van de betrokkene gelijkaardig zou zijn aan de situatie waarin deze arresten zijn geveld. Het is echter aan de verzoeker om deze overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert.”.

In casu kan voor wat de bestreden beslissing betreft er niet zonder meer vanuit gegaan worden dat het slechts om een tijdelijke terugkeer gaat nu de duur drie jaren bedraagt en het dus niet een korte termijn betreft noodzakelijk voor het indienen van een aanvraag elders dan in België. Het komt de Raad voor dat de verwerende partij niet heeft afgewogen in welke mate het familiaal en privéleven dat de verzoekende partij kent in België zouden kunnen geschonden zijn door het verbod gedurende drie jaren België en het Schengengebied te betreden. Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt een belangenafweging, vereiste van artikel 8 EVRM en artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht dat het bestuur verplicht rekening te houden met alle elementen van het dossier. Rekening houdend met het twaalfjarige verblijf van de verzoekende partij kan niet zonder meer gesteld worden dat gewone sociale relaties niet door artikel 8 EVRM beschermd worden. Waar de verwerende partij opmerkt dat geen door artikel 8 EVRM beschermenswaardig familieleven is aangetoond is dit een a posteriori motief dat niet kan teruggevonden worden in de bestreden beslissing of in een andere beslissing.

Het komt de Raad niet toe deze belangenafweging zelf te doen. De schending van de grief die artikel 8 EVRM en artikel 74/11 van de vreemdelingenwet stellen, dat zonder enig afdoend onderzoek aangaande het privé- en gezinsleven de maximale duur van het inreisverbod bepaald wordt op drie jaar, is terecht.

Bijgevolg dient in het licht van deze bepalingen de bestreden beslissing te worden vernietigd.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 september 2013 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De schorsing is zonder voorwerp wat betreft de beslissing genoemd in artikel 1.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN